კვირა 23 სექტემბერი 1928 წ. № 171 წელიწადი მეხუთე ფასი 15 კაპ.

ტარტაროზი

ინდივიდუალურ „ზედგავლენისათვის"

კრიტიკა „ზევიდან"

F-925

„ოპეკუნობის“ როლში დაჭერილი „კუდახარები“

„პიტი-პუტის“ ადგილკომის სხდომაზე ირჩეოდა საკითხი ინდუსტრიალიზაციის მეორე სესხზე ხელის მოწერის შესახებ. დაწესებულება უმთავრესად მოსამსახურული იყო და ეგრედ წოდებულ „ტეხნიკური თანამშრომლებით“ ერთობ ღარიბი.

ადგილკომის ამოცანას შეადგენდა სესხის განაღდება დაწესებულების მუშა-მოსამსახურეთა შორის. მართალია, იმ საინფორმაციო მოხსენებიდან, რომელიც ადგილკომის თავმჯდომარემ გააკეთა სხდომის შესავალშივე და აგრეთვე გაზეთებში მრავლად დაბეჭდილ ცნობათაგან უკვე ცხადზე უცხადესად ირკვეოდა, რომ მუშები ამ სესხს ყველგან დიდის ენტუზიაზმით ხვდებოდენ და ხელს აწერდენ ორი, სამი და ზოგან ოთხი თვის ხელფასის რაოდენობით, მაგრამ „პიტი-პუტის“ თანამშრომლები, რაღაც შინაგან მიზეზთა გამო, მოკლებული იყვენ არა მარტო ასეთი აღფრთოვანების გრძნობას, არამედ თავიანთ უბრალო მოვალეობათა შეგნებასაც კი. თვით ადგილკომის შემადგენლობაც არ იყო თავისუფალი დაწესებულების ამ შინა-განწყობილების გამომხატველ ელემენტებისაგან.

ადგილკომის თავმჯდომარის მოხსენებას თითქმის არც ერთ დამსწრეზე არ მოუხდენია სასიამოვნო შთაბეჭდილება. მოისმინეს მშრალად და, რომ ივაკი პირამტეხაშვილი არა, აშკარა იყო, გამოიტანდენ ისეთსავე მშრალსა და უგულო გადაწყვეტილებას, როგორც სჩვევიათ: „მოისმინეს — დაადგინეს“.

მაგრამ ივაკიმ, მცირე ყოყმანისა და ადგილზე რაღაც უსიამოვნო შეშმაშურების შემდეგ, დაიწყო ნელი, შემპარავი ხმით:

„პირადათ მე თუმც არ მეძნელება, მაგრამ საერთოდ მაინც მე ცოტა არ იყვეს, მეშინია ამ „კამპანიისა“... ჩვენი დაწესებულება, როგორც მოგეხსენებათ, უმთავრესად მოსამსახურეთაგან შესდგება. მუშები აქ სრულებით არ არიან. ის თითო-ოროლა „ტეხნიკური თანამშრომლები“, რომლებიც ჩვენ გვირევია, ძალიან მცირე ჯამაგირს ღებულობენ და ვაი, თუ გაუჭირდეთ მთელი თვის ხელფასის რაოდენობით სესხზე ხელის მოწერა!.. მე დანამდვილებით შემიძლია ვსთქვა, რომ ისინი უარს იტყვიან მთელი თვის ჯამაგირის ამ მიზნით გაღებაზე და ჩვენც ჩავეჯლავდებით ჩვენის გადაწყვეტილებით!“

ეს უკანასკნელი სიტყვები ისეთი სიმტკიცით იყო თქმული, რომ ადგილკომის სხდომაზე ერთ წამს უიმედობის რაღაც მძიმე ატმოსფერა ჩამოწვა. ივაკი პირამტეხაშვილს ყველა იცნობდა. დაწესებულებაში ყოველგვარი „უკმაყოფილებისა“ და „პროტესტის“ სულის ნამდვილი ბარომეტრი სწორედ ის იყო. ამიტომ ყველას, თითქოს დამბლა დაეცათო, ჩაუვარდათ ენა. ერთად ერთ ადგილკომის თავმჯდომარეს არა ჰქონდა სასო წარკვეთილი, მაგრამ ისიც კი მერყეობდა თუ განგებ ფეხს ითრევდა: სასურველი იყო სხვებს გაეცათ პასუხი „პანიკიორ“ პირამტეხაშვილისათვის.

ოდნავ მოლიბერალო იქითურაქეთურიძემ სცადა პირამტეხაშვილის პასუხის გაცემა: ჯერ დაეთანხმა, შემდეგ წინააღმდეგ ილაპარაკა, მეორედ ისევ დაეთანხმა, ისევ წინააღმდეგი სთქვა და ბოლოს ასე დაათავა: „თუ ერთი თვის ჯამაგირის გაღება გაგიძნელდება, ჩემი წინადადება იქნებოდა, გამოგვეტანა გადაწყვეტილება ჯამაგირის ნახევარის, ან მისი სამი მეოთხედის, ან ოთხი მეხუთედის, ან ბოლოს—ხუთი მეხუთედის შესახებ“..

სხდომაზე ასტყდა ერთი დაუსრულებელი სიცილი და ჟრიამული.

— ხუთი მეხუთედი! ძალიან არ სთქვა... ეს ხომ იგივე მთელი არის, შე ჭკუის კოლოფო!... იქვე დაურიდებლად მიახალა პირში „ავყია“ სიკომ.

— ამხანაგებო! განაგრძო სიკომ: თქვენ კარგად იცით, თუ როგორის ერთსულოვნობით ჩატარდა ამ სესხზე ხელის მოწერა ფაბრიკა-ქარხნებში! მუშები არაფერს არა ზოგავენ, უკანასკნელ გროშებს, — [illegible] და ნუ თუ ჩვენ, რომელთა მდგომარეობა არც იმდენად უნუგეშოა, გამოვეთიშებით ამ საერთო ფერხულს?!

— ფერხული აქ არაფერ შუაშია, ცოტა ხმის აწევით ირგო სიტყვა მეორედ ამ არევ-დარევით წათამამებულმა ივაკი პირამტეხაშვილმა:

— საქმე ფულის გადახდაა, რაც უფრო ძნელი შესასრულებელია, ვიდრე ფერხული!

— იძულებით არც ფერხულის დავლა შეიძლება! დიპლომატიურად გამოჰკრა თავის მხრით იქითურაქეთურიძემ.

ადგილკომის თავმჯდომარემ ხელმეორედ დაუსურათა კრებას ის უპირატესობანი, რომელიც ამ სესხის განაღდებასთან არის შეკავშირებული.

— სხვა რომ არა იყოს, ჩვენ ვიცით, თუ რა მნიშვნელობა აქვს მუშა-მოსამსახურეთათვის მცირეოდენ დაზოგვასაც კი. ჰო და, აი, უებარი საშუალება ამ მომჭირნეობა-დაზოგვისა სწორედ ეს სესხია. კოლექტიურ ხელის მომწერლებისათვის, როგორც იცით, ივლისი უკანასკნელი თვეა; ამ თვეში, ე. ი., ზაფხულში, ყველა ხელზე მიიღებს თავის ობლიგაციას, რომელიც მას შეუძლია დააგიროს, შეუძლია გაყიდოს და სხ.

ეს იყო უკანასკნელი „კოზირი“ ურწმუნოთა დასარწმუნებლად. მაგრამ არც ამან გასჭრა და გადასწყვიტეს: მომავალ ღია კრებაზე გამოვიდენ რჩევით, რათა „პიტი-პუტის“ თანამშრომლებმა შეიძინონ ინდუსტრიალიზაციის მეორე სესხის ობლიგაციები, თვითეულმა — ნახევარი თვის ხელფასის რაოდენობათ ღირებული.

ადგილკომის თავმჯდომარე და „ავყია“ სიკო აღმოჩნდენ უმცირესობაში, მაგრამ ისინი, განსაკუთრებით სიკო—მაინც გულს არ იტეხდენ და თავიანთ აზრის გატარებას ფიქრობდენ თანამშრომელთა ღია კრებაზე.

ადგილკომის გადაწყვეტილება ამ საკითხზე თითქმის ყველამ წინდაწინ იცოდა და ყველა დარწმუნებულიც იყო, რომ ამ აზრს, როგორც სხვა მეზობელ დაწესებულებათა თანამშრომლების მიერ ამავე საკითხზე გამოტანილ დადგენილებებთან შედარებით „პიტი-პუტის“ თანამშრომლებთათვის უფრო ხელსაყრელს, ყველა უდაოთ და უყოყმანოდ მიიღებდა.

სიკო და ადგილკომის თავმჯდომარე ემზადებოდენ საბრძოლველად და თავიანთ აზრის გასატარებლად. მათ იმედი ჰქონდათ იმისა, რომ ეს აზრი იყო არა მარტო მათი, არამედ ყველა პატიოსანი მუშისა და მოსამსახურის აზრი მთელ საბჭოთა კავშირში და, მაშასადამე, ამაზე მეტი ავტორიტეტის პოვნა არც კი შეიძლებოდა.

მაგრამ არც ერთი ეს „გაიცადენი“ საჭირო არ დარჩა.

გაიხსნა თუ არა ღია კრება და თავმჯდომარემ გააცნო თუ არა დამსწრეთ საერთო მდგომარეობა, რომლის გვერდით ამაყად წამოასკუპა ადგილკომის „ცალგვერდი“ გადაწყვეტილება, უცბათ სიტყვა აიღო პიტი-პუტის დამლაგებელმა ქალმა, მარიკა თვითცნობიერაძემ და კრებას ასე განუცხადა: „ჩემის მხრით მე დიდ მადლობას მოვახსენებ ადგილკომს, რომელსაც ასეთი „ოპეკუნობა“ გაუწევია ჩემთვის, როგორც „ტეხნიკურ თანამშრომელისათვის“. მაგრამ ადგილკომი, რომელსაც მხედველობიდან გამოეპარა ის გარემოება, რომ მთელ საბჭოთა კავშირში სწორეთ „ტეხნიკური თანამშრომლები“ და ფიზიკური მუშები იჩენენ განსაკუთრებულ ინტერესს ინდუსტრიალიზაციის ამ სესხის განაღდებაში, თვითონ ყოფილა „საოპეკუნო“. რაც შეეხება სესხს, ზოგიერთი აქ „ბრძანებულები“ კუდა-ხპრებივით თავიანთ დიდ-დიდ ჯამაგირებს თუ იცავენ, თორემ მე მისთვის სრულიადაც არა მშურს ჩემი ერთი თვის ხელფასი, მით უფრო, რომ თუ ამისაგან დიდი ნივთიერი ხეირი არ მექნება, რაც სრულიადაც არ არის მოულოდნელი, ყოველ შემთხვევაში დაკარგვით მაინც არაფერი დამეკარგება“-ო.

—მართალს ამბობს მარიკა, მართალს! ჩვენც მას ვეურთდებით! — წამოიძახეს აქეთ-იქიდან კრებაში გაბნეულმა „ტეხნიკურმა მუშაკებმა“.

ადგილკომის თავმჯდომარე სიხარულისაგან ისე გაშრა, რომ ნერწყვსაც ველარ პოულობდა ყელში გადასატანად.

მხოლოდ სიკო არ დაბნეულა. დაათავეს თუ არა მარიკამ და მისმა ამხანაგებმა, მან პირველმა შემოჰკრა ტაში...

და კრების დარბაზი ერთ წამს მოიცვა ტაშისა და „ვაშას“ დაუსრულებელმა გრიალმა...

ივაკიამ პირველმა დასტოვა კრება. მას გაჰყვა კუდამოძუებული იქითურაქეთურიძე. ადგილკომის დანარჩენი წევრები კი იდგენ დარცხვენილები და ისე ილიმებოდენ, როგორც ტკბლეულის ქურდობაზე დაჭერილმა პატარა ქურდებმა იციან ხოლმე ხშირად თავიანთ „დამჭერთა“ გულის მოსალბობათ.

ონისიმე.

ალ. წუწუნავა

— ეჰ, წავაგე ჰკუა! „ჯანყი გურიაში“ რომ გადავიღე, ავერ „ჯანყი „გოსკინპრომში“ გადამეღო, ის არ მერჩია?!

დედის წერილი

გადამეკიდა დედა, უნდა შეირთო ცოლი,
ჯერ ღარიბი ვარ მე და არცა მაქვს დასაწოლი.
ვფიცავვარ მე თქვენ ძმობას, დავდივარ ქუჩა-ქუჩა
და ამ ჩემ უბინობას, ვხედავ, ბოლო არ უჩანს.
მოდი და ასეთ კაცმა ცოლი შეირთო, გინდა,
ყოფნა იქნება ჯვარცმა, თუ დღე არ გაგიფრინდა.
წერილიც აქ მაქვს თანა (მეზობლის გოგომ მომცა,
ვილაცას მოეტანა, შინ არ ვიყავი როცა):
—„პირველად, შვილო გრიშა, გისურვებ ჯანმრთელობას,
ჩვენ ქე ვართ, — არა გვიშავს, ვით შეჰფერს დღევანდლობას.
რათ დაგვივიწყე ასე; გელოდით დამლევ მაისს,
შე ჩემო ცოდვი თსავსევ, ქალალდს მოგვწერდი მაინც.
რა გაგიჭირდა, ბიჭო, ორი შაურის მარკა!
(ფულს რომ არ ხმარობ „ჭიჭოთ“, ესეც ქე ვიცი კარგათ!)
მარა თუ ამდენს ბოდავ და ყველაფერზე წერავ,
ერთხელ, რა იქნებოდა, ჩვენთვისაც მოგეწერა?!..
ლოდინით ვდნები აქ მე. (თუ არ გვკადრულობ ქე თქვი),
თუ რომ ბევრი გაქ საქმე, საყვედური არ გვეთქმის
მარა მანდ შენ იქნება ქუჩაში უქმათ დახვალ...
ნუ თუ არ გეფიქრება შენი მშობლების ნახვა?!..
ვიცი არა ხარ ავათ (სული მიჭირავს კბილით)
ამოდი სანახავათ ერთი— ან ორი კვირით!
რა ამბავია მტრის თავს,—მოგვწერე, იქნეს როგორც...
მართლა, შენი ძმა ირთავს პავლიე „კროჭის“ გოგოს!..
გრცხვენოდეს, ამბობს ყველა: უმცროსი ჯობნის უფროსს!
(შენსას და ჩვენსას, ყველას, მგონი, ის დაეუფლოს!)
ბიჭო! რა გითხრა იცი? მოდი შეირთე შენაც
კაი ვირი ხარ, ბიძი: ქე შესძლებ ქალის რჩენას!..
შენთვის ძლაბი მყავს ერთი, ანგელოზივით ჩვილი,
იგია ერთად ერთი სოფლის თვალი და ჩინი!
იმფერი არის, რომე სოფელში ტოლიც არ ჰყავს
საქმეს სალომე ჩვენი, ბუთქაძე, გაგიჩარხავს!..
კრასავიცაა ქალი, ქე სჯობს ვაჩნაძე ნატას:
მაყვალს მიუგავს თვალი, ლოყები — მწიფე ატამს!..
ვერ აგიწეროს ენამ მაგათი მამულები
მზითვი აქვს იმოდენა, ვერ ზიდავს ცხრა ურემი!..
მამა ყავს სპეკულიანტი, ფულებს ჩეჩქივით ხვეტავს.
ოქრო და ბრილიანტები იმათ ზანდუკებს ხეთქავს...
რა გინდა აპა მეტი, სიმდიდრე და სახელი.
ძალლის გქონია ბედი და არ შეუშვა ხელი!..
შეირთე შვილო, ჰოდა მეისხი ჩვენი მადლი,
თვარა, თუ გაგითხოვდა, დაჯე და ჩეჩე მატყლი!
პასუხისათვის შენთან ამოვა რომანოზე:
თუ იმას შობი, ბარემ, ქე იმასქენი დროზე!..

დონ-კიხოტი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

იქნებ ამიხდეს

[?] ახლოვდება თვის პირველი და მიხარია, რადგანაც მოვაწერ ჯამაგირის ფურცელს ხელს და ჩერვონცებით გავივსებ ჯიბეს.

თვის დამლევს, როგორც ყველა ოჯახში, ჩემი ოჯახიც მოუთმენლად ელოდა ჯამაგირის აღებას.

— მამილოჯან, ხვალ პირველია, არა? „ბუცებისთვის“ ფულს მომცემ?

მეკითხება ჩემი „ფიზკულტურნიკი“ ბიჭი.

— მე კი, მამილო, ოპერის აბონემენტი უნდა შევიძინო და ფული მჭირდება“ — მეტყოდა ხოლმე ჩემი „ოპერისტკა“ ქალი.

— მგონი! თითქოს არ ვიცოდი, ისე ვუპასუხებდი მეც. მგონი კი არა, ხვალე ნამდვილად პირველია და ჯამაგირსაც მიიღებ.

კატეგორიულად დაადასტურა ჩემმა მეუღლემ და შეიქნა ანგარიში: ურია ყობოსი ჩულქებისა — 8 მანეთი, მეპურეს—ამდენი, დუქანში—ამდენი, ბიჭს „ბუცები“ უნდა. გოგოს—აბონემენტისა და ფეხსაცმელებისათვის—ამდენი, ნავთი საყიდელია, ფლანი, ფსტანი... ერთი სიტყვით, როცა თვიური ხარჯთაღრიცხვა დამტკიცდა, ერთი „პატარა სავეცკის“ ფასიც აღარ დამრჩა.

ამიტომ თქვენ წარმოიდგენთ ჩემი ოჯახის სახფინკომის (ჩემს ცოლს აქვს ეს თანამდებობა ჩაბარებული) მდგომარეობა, როცა ჩვეულებრივ 35 მანეთს ამ თვეში 5 მანეთი დააკლდა. მთელი ჩვენი ხარჯთაღრიცხვა დაინგრა და აიწეწა. მერე ვინ იყო აფორიაქების მიზეზი არ იკითხავთ? ამ ტრაღედიის მიზეზი გახლდათ ჩემი კარგი ამხანაგი და „პირის ზიარება“ მიშა. მიშას ვინ არ იცნობს? ჰოდა, ამიტომ ზედმეტია მისი ბიოგრაფიის გადმოცემა. სხვათა შორის მიშა ძალიან აჯეხილი და ახირებული ხასიათის კაცია. ამიტყდა: გინდა თუ არა, ინდუსტრიალიზაციის მეორე სესხის ობლიგაციები უნდა შეიძინოო.

— რას ამბობ, ყმაწვილო, სახლში პურის ფული არა გვაქვს და სახლემწიფოს ფული ვასესხო? სადაური ჭკუაა? მაგრამ რას იზამ. დროს და ამხანაგებს ვერ ჩამორჩები. მით უმეტეს მიშას: თაფლიანი ენა: „ფული შეგენახება, სარგებელს მიიღებ, შეიძლება მოიგო კიდეც დიდი თანხაო და რაც უმთავრესია: „დაეხმარები სახელმწიფოს“!

ეს მარტივი, უბრალო დებულებები ისე ააფერადა, რომ დამავიწყდა მეუღლე, პური, მევალე, მომავალი ცივი ზამთარი და დავთანხმდი. უნდა მოგახსენოთ, რომ მე სხვა მოსაზრება მქონდა, როცა თანხმობა განვაცხადე, ჯამაგირის მიღებამდე 5 დღე კიდევ აკლდა. ვიფიქრე მიშას გადაავიწყდება მეთქი. მაგრამ წარმოიდგინეთ ჩემი „თავზარის დაცემა“, როცა ჯამაგირის მიღებისას ჩამაბარეს 5 მან. ინდუსტრიალიზაციის სესხის ობლიგაცია. თურმე ნუ იტყვით, მუშათა საერთო კრებას უკვე დაუდგენია ერთხმად მოაწერონ ხელი ინდუსტრიალიზაციის სესხის ობლიგაციას. მე კი ეს არ ვიცოდი.

მივდივარ შინ, მაგრამ ფეხები უკან მრჩება. რა პასუხი მივსცე „მაქთალანას“ (ასე ვეძახი შინაობაში ჩემს მეუღლეს — სახფინკომს).

ცოლი შინ არ დამიხვდა, ვისარგებლე შემთხვევით და გავსწიე შვილების წინაშე აგიტაცია. ობლიგაციის გარეგანმა შეხედულებამ მათზე დიდი გავლენა იქონია... საქმე კარგად მიდიოდა, რომ უცბად „მაქთალანა“ არ შემოსულიყო. გამოცდილი და სტაჟიანი ეკონომისტი უცბად მიხვდა, რომ „ერთა ლიგაში ყველაფერი არ არის რიგზე“. სიტყვა გამეკვეხა ყელში, ისე ავირიე. გამოვაცხადე სრული კაპიტულიაცია და ჩემი თავი დამნაშავეთ ვაღიარე, მაგრამ კრიზისი უფრო გამწვავდა. ჩემმა ცოლმა ფულები თავზე გადმომაყარა და გადადგა სახფინკომის პოსტიდან.

უსაზღვრო გულკეთილობა

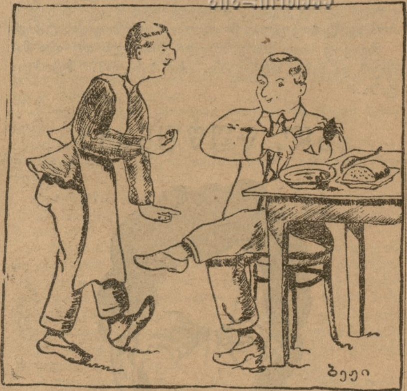

— კაცო, ამ „ტარაკანშიც“ ფული უნდა გადვიხადო?!
— რასა ბრძანებთ! ეს ისე, უფასო დამატება გახლავთ.

— რაკი თქვენ დაიწყეთ განაწილება, დაასრულეთ კიდეც! კატეგორიულად გამომიცხადა მან.

გავიდა მთელი თვე და ზავი არ იყო.

არ ვიცი, რამდენ ხანს გასტანდა ასეთი განწყობილება ჩვენს ოჯახში, რომ არ მომხდარიყო ერთი არაჩვეულებრივი ამბავი.

ერთ დღეს სამსახურში თავჩაღუნული მივედი.

შესვლისთანავე მეცა ამხანაგი ესტატე და უსიტყვოდ დამიწყო ჯიბეების ჩხრეკა, სხვები კი სიცილითა და ხმაურით შემოგვცქეროდენ.

შეშინებული და პირდაღებული შევყურებდი ესტატეს მოქმედებას. თანაც ვფიქრობდი: „ეს ოჯახქორები ამ დილა უზმოზე რა მასხრობის გუნებაზე არიან მეთქი?“

— ამოიღე ობლიგაცია! მეცა ცუგრუმელა მაშინისტკა თინა, რომელიც წინათ ხმასაც კი არა მცემდა. ამასობაში ესტატემ უკვე ამოიღო ჩემი ჯიბიდან ობლიგაცია და გაფაციცებით დაუწყო ნომრებს ცქერა. — 077365, საწრაფოთ გადაიკითხა და წამოიყვირა: „მოიგო, მოიგო!“ ესტატეს ყველამ ერთხმად ბანი მისცეს და შეიქნა ერთი ამბავი.

— „მოიგო, მაღარიჩი, ვაშა, „მალადეც“ და ვინ იცის, კიდევ რას არ ყვიროდენ.

მე არაფერი არ მესმოდა და ვიდექ ერთ ადგილზე მუმიასავით. ბოლოს გამაგებინეს, რომ ჩემმა ობლიგაციამ მოიგო 25.000 მანეთი.

ახლა თქვენ წარმოიდგენთ რა ამბავი იქნებოდა ჩემს ოჯახში! — „მაქანთალაჯან“! წამოვიყვირე სიხარულით და... გამომეღვიძა. თვალები დაჭყეტილი დამრჩა. სიზმარი ცოლს ვუამბე და გადავსწყვიტეთ: კიდევ 6 მანეთიანი ობლიგაციის შეძენა.

იქნებ ეს ტყუილი სიზმარი მართლაც ამიხდეს!..

მეფისტო.

შავკანიანის საღი მსჯელობა

— როგორ თანდათან მცირდება განსხვავება ჩემსა და
ამ თეთრკანიანს შორის

ჭიათურა

„გრუზგოსტორგ“ და ალმასკომი.
დაძმობილდნენ, შეკრეს პირი,
და იეჰფიცეს, რომ ძმურად,
შვა გაეყოთ: ლხენა-ჭირი.
ქალაქისა შუაგულში
გახსნეს დიდი მაღაზია:
დუხ-პუდრები ჰქონდათ, მაგრამ
არც ჩითი, არც ბამბაზია.
ხორბლეულზე და სიმინდზე
ლაპარაკიც არის მეტი,
წაიკიდნენ: ნოქარ-გამგე,
და დაატრიალეს კეტი!
ძაღლი პატრონს ველარ სცნობდა,
ჩავარდა მათში შურია,
ნებიერიძეს ყრონტში სწვდა,
ბიჭი, ანდრო ცქიფურია!
ამ ქიჩვაში და ჭიდილში,
საქმემ იწყო უკან ხევა,
და ალმასკომმაც იკადრა
მაშინ საქმეში ჩარევა,
დაუნიშნა კომისია,
საქმის ჩქარი გამომკვლევი,
რათა სწრაფად მოენახათ,
ამ ინტრიგის გამომწვევი.
ალმასკომმა ეს საკითხი
საბჭოს კრებას მოახსენა,
სამ სექტემბერს ორატორთა
იწყო უხვი „რეჩთა“ დენა!
კომისიამ კრებას „ტოჩ-ტოჩ“
დაუყაჭა ყველაფერი,
გამოირკვა, მაღაზიას
არ ყოლია ბუჰლალტერი!
„გრუზგოსტორგის“ გამგემ კრებას
თვისი აზრი მოახსენა:
„ბუკეტი“ ვარ „ვაჭარ-სპეცი“,
არა სპეცი შეაჩვენა.
საქმე მესმის და ურჩ ნოქრებს,
სულერთია გამოვრეკავ,
ჩეკებს ვსინჯავ და იცოდეთ,
ამ საქმეს მე გამოვჩხრეკავ!“..
და როს მორჩა მოხსენებას,
ნებიერიძე ჩვენია,
ტყემალაძემ რეჩი იწყო.
მთლათ შეარყია ბჭენია!
— მე ვარ ბიჭი შავ ულვაში,
ჯიბით დამაქვს მჟავე ფხალი,
სამაზრო პლენუმის წევრი,
მაქვს ბრწყინვალე მომავალი!
„ბეზ მენია“ „ადინ“ კრება,
„ნე“ „მოჟეტ“ „ბიტ“ გამართული,
„ია“ „ზნაიმ“ „კაკ“ „პრადავატ“
პუდრი, დუხი და მავთული.
„ტრინაცატი“ „ჩესლომ“ „ვსეგდა“
„ია“ „სმოტრიმ“ მაღაზია,
„მი“ „საპოჟნიკ“, „კოჟა“ „ნადა“,
„ნა“ „ქჩორტუ“ „ვაშ“ ბამბაზია!—
შეაჩერა თავმჯდომარემ
ეს ჩერჩეტი მორუსული:
„საქმეზე ილაპარაკე,
მორჩი მალე, დაასრულე!“..
— „კაკ“ „ვი“ „სმეიტ“ პირს
მიბორკავ,
„ჩლენსა“ პლენუმისასო,
„ზნაიმ“ „მი“ „კუდი“ „პაიდომ“
თავს დაგატეხ რისხვასო!
თავმჯდომარე ზარას რეკავს,
ხალხში ისმის: ყვირილ-სტვენა,
იგინება „ორატორი“,
არ სურს მიატოვოს სცენა!
ჩამოვიდა ძირს, პარტერში,
როს გინებით იძლო გული,
რაც კი ჰქონდა შენახული,
მთლათ დახარჯა მან რუსული!
კრებამ მკვახეთ მიაყვირა,
დააჯინა სკამს რქიანი
და შემდეგ კი მან მსჯელობა,
იწყო ერთობ საქმიანი.
ალმასკომმა მოითხოვა
„გრუზგოსტორგის“ გამოყოფა,
სამწუხაროდ, ასე უცებ
ჩაჰქრა მათი ძმური ყოფა!..

ია.

დანანებული დაუდევრობა

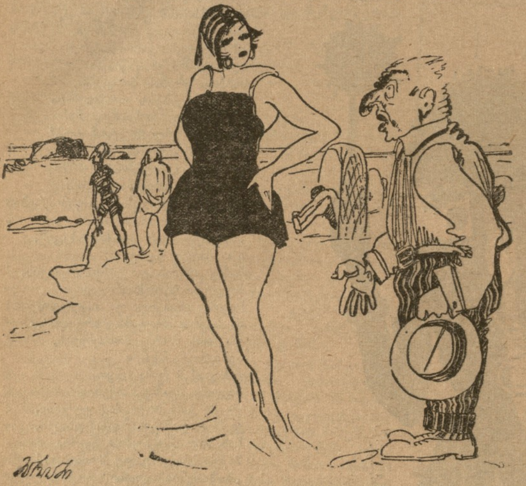

— როგორ თქვენ ჩემს დაწესებულებაში მსახურობთ და ისიც მე-8-ე კატეგორიაზე?!. მერე, სად იყვენ აქამდის ჩემი თვალები?!.

სატირალი სატირები

(ყველას საყურადღებოდ)

სოკოებივით გამრავლდა
„თეატრები სატირის“,
იმათ მუშათა კლუბების
„კასები“-ღა დატირის!..

სხვა ენებზე არრას ვიტყვი—
(მათზე საკმაოდ ითქვა...)
მხოლოდ ქართულ სატირებზე
იქნება ჩემი სიტყვა!..

გვახსოვს სატირა ქართული
იყო ლურჯი ხალათი,—
სახელად: „წითელი შოლტი“.
ყველა მტერთა ჯალათი.

—:—

ხამი წელი იარსება—
მოვლო მთლად საქართველო,
(მისი დაშლით კავშირმა ჰქნა
საქმენი, „სასახელო!“.).

—:—

მისი მიბაძვით დაარსდა,
ეხლანდელი „დასები“..
(ცოტა არვის არ გეგონოთ—
არის თითქმის ასები!..)..

—:—

ერთმანეთს ეჯიბრებიან:—
მე ვარ, მე, პირველიო...
მაყურებელი კი ამბობს:
„თქვენგან კარგს არ ველით!..

—:—

სამტროდ ნუ ჩამომართმევენ
მეგობრულ გაფრთხილებას,
(ჰხამს მოყვარეს, რომ გაუძლოს
ისევ პირში მხილებას!)..

—:—

სატირა სულ არა ნიშნავს
სცენის გამასხარებას..
(ასე საქმის დაყენება—
იწვევს მტრის გახარებას!..)..

—:—

კავშირო და შენც კულტგანო,
შეისმინეთ ეს რჩევა:
თუ სატირა კარგი გინდათ,—
უნდა კარგი შერჩევა!..

ტარზანი.

ლანჩხუთიდანშუხუთამდე

ესიკა:—გლახუნავ! რაღას უყურებ? არ ხედავ ყორიფელს ცეხლი ეკიდება? მეც კი მინდოდა რაცხაის ყიდვა, მარა...

გლახუნა:—რაღა მარა გინდა, რამდენი ფარა გინდა, რომ თუ გინდა ერთი ფუთი სიმინდი მაინც იყიდო? სტორეთ ამ სიმინდის გულიზა გადმოვარდი დღეს აქეთ მეც... შინ ქალიზა და ბაღანაიზა ერთი კნეტა ფქვილი არ დამიტიებია... დღეს ვიყიდი პარასკეობაში მეთქი, ვჩიოდი, მარა რა გინდა შენ, დღეს ისე უუწევიან სიმინდიზა ფასი, რომ ერთი ფუთიზა რომ მქონდა წამოღებული, ახლა ნახევარ ფუთს არ ყიდულობს.

ესიკა:—აბა, ჩვენ გლეხები თუ ვუწყობდეთ ერთიმეორეს ხელს, მაშვინ რა გიჭირს... მარა სტორეთ ჩვენ ვართ ერთმანეთის მტერი.

გლახუნა:—მართალს ჩივი, ჩემო ესიკა! ასე, რომ არ იყოს, ერთი ფუთი სიმინდი ხუთი მანათი მოსწრია ჯერ კაცს!! რავაც გეიგეს კოპერატიაში დეილია სიმინდიო, მაშვინათე უუწიეს სიმინდს ფასი.

ესიკა:—ასეა, კოოპერატივმა დიდი სიკეთე გვიქნა და კიდო მეტს გვიზამს მომავალში, მარა ყველამ კიდო არ იცის რაფერი საუნჯეა ჩვენდა კოოპერატივი.

გლახუნა:—კოპერატიე რომ კაია, დიდი ხანია ვიცი! კოპერატივი თუ ძლიერი გვექნა, ჩვენც ძლიერი რომ ვიქნებით არც ამასუნდა ფიცი. არა ძამია, კოპერატივის წევრი თვარ გავხდი, ისე აღარ მინდა თავი, სიღარიბეს დუუდგეს თვალები, თვარა—რახანია მინდოდა კერძო ვაჭრებიდან დამეხსნა ტყავი. ახლა რავაც ჩამომივარდება ფული ხელში,—წევრი და მისი ჯანი...

ესიკა:—ყველაი თუ წევრი გახდებოდეს, მაშვინ ჩვენი საქმე რომ წალმა წავა—ამას არ უნდა გოგიეს ლაპორტი. მერე აქანაი ვერსად ვერ ნახავ კერძო ვაჭრების დუხს. ჩვენი ბედი ჩვენ უნდა გამოვჭედოთ. სხვისი იმედი ნუ გვექნება ტყუილათაი...

გლახუნა:—აგერ გამოჭედვაზე გამახსენდა: ესიკავ, არ გიკვირს ბიჭო აი ჭედლები რომ გაფარშივდა თლა?! გააკეთებიებ რამეს, მარა რათ გინდა, აფერს არა მოჭრის. გუშხამ გავაკეთებიე ავთანდილას ნაჯახი, მარა რათ გინდა, თლა „ლუგაა“, აი ღდინ გაღლეტილი სულ არ უშობა, მგონია, ფოლადს.

ესიკა:—პაწაი რომ უქნას რას ეყოფა... უი, აგინშა მეიტეხა კისერი, (ფეხი გადაუცდება თხრილში და წაიბორძიკებს). რავა დააქციეს გზაის საქმე. მთელი ლანჩ-

ბუნების საკვირველება

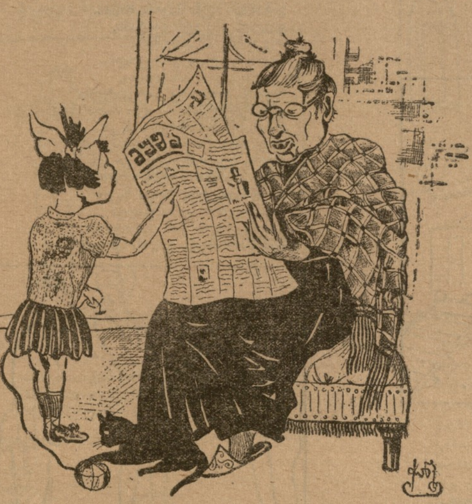

— ეგრე გაფაციცებით რას ჰკითხულობ, ბები?!

— მეორეთ მოსვლის ამბავს, შვილო: მე ჯერ კიდევ შენოდენა ვიყავი, საბავშო თეატრზე რომ ყველა თავისუფლად ლაპარაკობდა. ახლა კი, აი, აგერ ძლივს დაუწერიათ: „საბავშო თეატრი დაარსესო"!..

შარადა

დავიწყოთ მარადისათვის
პირველი სიტყვის მოძებნა,
ერთხელ ამ სითხის დალევით
„ნოესაც" აზრი დაებნა.
მის შემდეგ ეხლაც ბევრი სვამს,
არვის უნახავს ხეირი,
ამ სიტყვას ბოლო მოვსწყვიტოთ,
სხვას კი ვუჩვენოთ სეირი.
ეს ბოლო ორი ასოთი
შემოვინახოთ, გვჭირდება,
ეხლა სხვის ძებნას შევუდგეთ,
აქ მოცდა არ დაგვჭირდება.
არის საგანი, რომლითაც
დაქროლავს დიდი „ზავები",
(თუ, რომ უსაქმოდ იხმარონ,
იმათ გაუხმეს თავები!..)
ჩვენ გაქროლება არ გვინდა,
ამ საგნის გვინდა სახელი,
ამისიც ბოლო გვჭირდება,
სხვას კი მოუკვდეს მნახველი.
თავში თუ ორი დაგვჭირდა,
აქ ორჯერ მეტი გვჭირდება,
ამისი „მათემატიკა"
არავის გაუჭირდება.
რომ შეაერთებ, არ ვარგა:
ის არ იქნება, რაც გვინდა,
სულ ბოლო ხმოვანი ასო
უდროოდ გადაგვიფრინდა...
მაშ, მოვიცადოთ, მის ნაცვლად,
ისევ მოვსძებნოთ ხმოვანი,
ქართულსა ქრონიკონში
ხუთს ნიშნავს ეს ახოვანი.
მუსოლინისა ჯინაზე,
უკვე მზათ არის შარადა,
ნაოსნები და თითონაც
„კრასინმა" იხსნა ყინვაზე!..

ტარიელა.

ხუთი რომ დეიარო, ვერსად ერთ ხეირიან გზას ვერ ნახავ... აბა ჩიბათისკენ თუ მიხვალ თავი დაზღვეული უნდა ქონდეს. ნეტაი მაცოდინა, რას ფიქრობს ლანჩხუთის ადმინისტრაცია!

გლახუნა:—რას ფიქრობს და დაქცევაზე, ყველა კაი ბიჭი იყო, მარა ახლა ყურწაგდებულია... გზების გაფართოება რომ შემოვიდა მოდაში, აგინმაც შეასრულა აი მოდა, მარა გაკეთებაც რომაა მოდაში, აი ქე დაავიწყდათ!..

ესიკა:—სადაც კაი თავი არაა, იქინე ყველგან ასეა...

გლახუნა:—რაფერ ჩივი ესიკა! აგინს ვითამ არააქ თავი თუ! თავი აქვენ კიარა—ხაბურზაკის სისხო, შით რა ყრია, თვარა.

ესიკა:—ყველაის თავს, თავი ხომ არ ქვია!.. შენ იი მითხარი: ხილს თუ ესხა წროულს რამე! წროულს ბევრი ხილი შეიყიდა შუხუთის სპეკულიანტებმა.

გლახუნა:—რათ მინდა, ძამია, მერე! აი დედა გაგლეჯილები კარს არ მიციევბდენ: ლაფიერს აქვსენტიეი ეცილებოდა, ამას კასიანი, იმას კიდო სხვაი. ერთი სიტყვით, ყველაი ეისვარა წყალ და ღვინოსავით. მე რა მქონდა მარა; რაცხა პაწაი მქონდა იი ადრე გადავყარე, „ნიორთა ნაქურჩალათ".

ესიკა:—აი ბიჭო, ივარგებდეს და ითავებდეს ვინმე და აქანაი შუხუთში „კანსერვის ქარხანას" გახსნიდეს, კაი იქნება ჩვენდა, ამ სპეკულიანტებსაც მევიცილებთ თავიდან, და სარგებლობასაც მოგვიტანს, მერე მეხილეობას უფრო ფართოდ მოკიდებენ ხელს. თუ ითავებს ჩვენი „გლეხკომი" თვარა...

გლახუნა:—თვარა რას ქვია ესიკავ! თუ კი არის რამე საშვალება ამის გზაიც უნდა მოვნახოთ. გავატაროთ გაზეთში და შეიძლება ვინმემ მოგვიწყოს ხელი.

ესიკა:—რომელ გაზეთში? ჩვენი (შუხუთის) კედლის გაზეთი რომ იყო, იმას ხომ არ ჩივი! იმან რახანია მოგჭამა ჭირი. პირველ მაისს მერე სძინავს. მისით ველარ ილვიძებს, სხვაი თუ გაალვიძებს, არ ვიცი!

გლახუნა:—რა დღიზა გვინდა ჩვენი „რადიო" ახლა თვერ მევიხმართ. „რადიოთ" დუუძახოთ, და ეგება ქე გეიგონოს ჩვენი მწუხარება.

ესიკა:—ისე ჩვენი მტერი დაყრუვდა და ჩაუკავდა ენის ძირი, რავაც ჩვენი რადიოა დაყრუებული... ახლა კი არა, წელიწადნახევარია რადიოს ლაპარაკი აღარ გაგვიგონია. ყველაი მოხელე გამოდგა, დუუწყეს ჩხიკინი, კიტინი და გაფუჭდებოდა, აბა, რას იზამდა. ალისტრახო ჯერ არ ფიქრობს „შეპაჩინკებას".

გლახუნა:—ხაი, ხაი, ჩემო ესიკავ! „ვინცხას ქმარი ემადლებოდაო, და „რაცხა" რომაა, იი ენატრებოდაო. სტორეთ ისეა ჩვენი საქმე!.. უჰ! დღეს კი გავძეხი შენთან მუსაიფით... ახლა მშვიდობით.

ესიკა:—მშვიდობა მოგცა, ძამია, ახალმა ღმერთმა..

„ეშმაკის ფეხი".

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ნიკო და გიგო

ცმუკავს, მიხტის ორთქლმავალი
და ზანზარებს ლიანდაგი,
სურს ჩახეთქოს მიწა, მხოლოთ
უმკლავდება ნიადაგი...

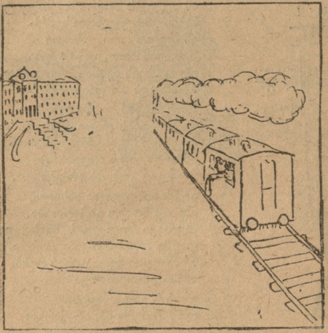

მატარებლის ერთ ვაგონში
ზის კუპეში ჩვენი ნიკო,
ის სოფლიდან ტფილისისკენ
წამოვიდა, როგორც იყო.
„როგორც იყო“ — არ ეხება
არც სამგზავრო ფულს, არც ბილეთს,
ნიკოს მამის ქონება აქ,
ერთი ეყვის თუნდაც მილეთს!
მხოლოთ ცოტა ცოდნის მიმართ
ეხინჩება ნიკოს გული,
ძველი დრო ხომ აღარ არის,
რომ „დაყაჭოს“ მამამ ფული,
და „იყიდოს გამომცდელი,
და მოქრთამოს ესა, ისა...
ძნელია ეს, თორემ მამის
გადასწვდება ამას ქისა!

ჰა ტფილისიც! ბარგ-ქვეშ მუშით
და წიგნებით იღლიაში,
მიდის და უნივერსიტეტს
ჩაუარა განგებ გზაში!
ხვალ აქ ნიკოს გამოცდა აქვს,
გამოცდა აქვს ნიკოს, მარო...
ლელოს ისე ვერ გაიტანს,
თუ ვინმე არ დაეხმარა...
ნიკოს ბიცო, გიგოს ცოლი...
(თვითონ გიგოს არ ეცალა,
მაგრამ, როგორც „ატვესტვენი
კაცის ცოლში), — იყო ძალა!
და ნიკომაც სთხოვა... ან კი
აქ ეს თხოვნა ვის უნდოდა?
ბიცოს გული მოყვრის კი არ,
მოყვასისთვის მუდამ თრთოდა...
ჰო და დილით, როცა ნიკო
საგამოცდოთ გამოცხადდა,
გამომცდელთ წინ სათითაოდ
წინ წარმოსდგა გიგოს „მადამ“!

ხელზე — პროშტი- ყურში — „ფოშტი“:
— „გიგო-ნიკო... ნიკო-გიგო“..
და ამ ქალის ეს „რადიო“,
ვინ იყო, რომ ვერ გაიგო.
საზეპირო გამოცდებზე
მიდის გიგო, როგორც ყოჩი:

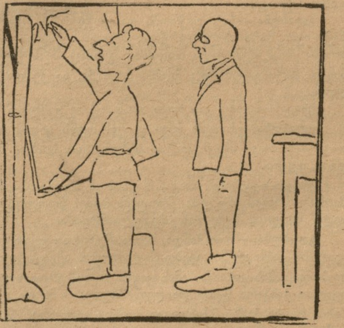

— თუ სწერ, მალე, თუ არა და
გაათავე, საქმეს მორჩი!
რომ სხვამ ვინმემ ამ შენს ნაჩხრეკს
არ შეასწროს უცბათ თვალი,

და ნიშნების ავან-ჩავანს
არ შეუგნოს გზა და კვალი...
თუ კითხვებზე ზეპირ მსჯელობ,
მოკლეთ მოსჭერ! მოსჭერ სხარტათ!

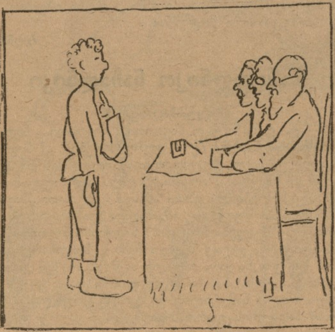

არჩეინად წინ წამოდექ,
გატრიალდი უკან მარდათ...
თუ საწერზე მოკალათდი,

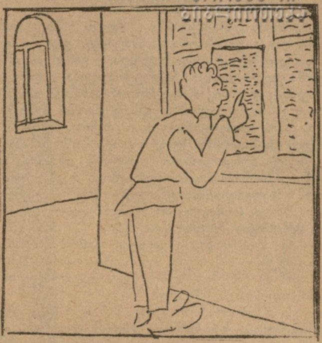

უნდა გეპყრას ხელში „შნური“,
რომ „შპარგალკით“ გარედმიდან
გაგიწიონ სამსახური!
ამ რჩევა — ამ დარიგებებს
მტკიცედ მიჰყვა ჩვენი ნიკო
და საძნელო გამოცდებიც
„გამოაცხო“, როგორც იყო!
მთელი ერთი-ორი კვირა
ნიკომ ასე იხადილა
და მხოლოთ-ღა ამის შემდეგ
დამშვიდებით ისადილა...
დილით ნიკო და საღამოს
ბიცო იყო ამ ჭაპანში,
და სანაცვლოდ, სულ „ოთხ-ოთხ“
„დაიჭირა“ ცხრა საგანში!
და როდესაც გამოცხადდა
გამოცდების დანასკვენი,

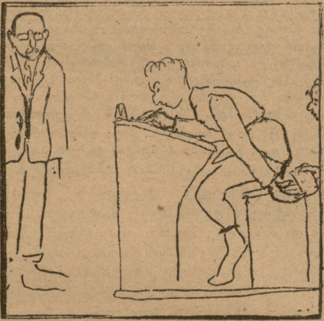

გამოკრული სიაც გახლდათ
ნიკოს გვარით დანამშვენი!
მოდის ნიკო... ღელავს ქუჩა..
იგრიხება ნიკო წელში!.
კაცმა ასე დაიჭიროს
გამოცდები ყველა ხელში,
და ის კაცი წელში მაინც
ასე აღარ დაიწმაწნოს,
მაშინ ნიკოს გამარჯვების
ისტორია ვინ ვის აცნოს.
ან ამ ტკბილი განცდებისთვის
ნიკოსავით ვინ იწოდეს
და ეს, თუ ის რა გმირია,
ვინ იცოდეს? ვინ იცოდეს?!..

გიგოს ცოლის პირისფარეშს
ერთს თუ ესმის ის ამბავი,
რაც აქ პუდრი დაიხარჯა
და წითელი სალებავი!..

ჯაზირა

თავმჯდომარე თავისი თანამშრომლებით

სამი წლის განმავლობაში ძლივს მოვესწარი ისეთ დღეს, როცა ქორწილში დამპატიჟეს. ვიჯექი სუფრაზე და დინჯათ შევექცეოდი საჭმელს, ვინაიდან ამ უკანასკნელმა უფრო მიიქცია ჩემი ყურადღება, ვიდრე სასმელმა. მე არც კი გამიგია, თუ როგორ აირჩიეს უფროს თამადათ სხვა მმართველობა. უცბად ეზოში შემოჯირითდა ალმასკომის თავმჯდომარე მისი ცხენით, პლატონ სამანიშვილის ცხენივით მოჭქროდა; ცოტა მოშორებით კი მთელი შტატი მოსეირნობდა. მიესალმენ კამპანიას თუ არა, შეიქნა შესასწრების სმა. ალმასკმოის თავმჯდომარის მახვილმა მხედველობამ ადვილად შეამჩნია ჩემში ერთი ახალგაზრდა, რომელიც არ სვამდა ღვინოს და არც მისი შესწრებისთვის შეუწუხებია თავი.

— ეგ არის კონტრევოლიუციონერობა. მიაძახა თავმჯდომარემ — რას ჰქვია, შენ თავმჯდომარის შესასწრებს არ სვამ? მე ვარ მთავრობის წარმომადგენელი ამ კამპანიაში, იცი შენ ეს, თუ არა?

— ეს, ამხანაგო, ჩემი ნებაა. შენ არც კი გესმის წარმომადგენლობა რას ნიშნავს, თორემ არც მაგას იტყოდი. შეიძლება მე ღვინო დამელია; რომ საპასუხისმგებლო თანამდებობაზე არ ვიყო, ჩემი სიმთვრალით კი მე ხალხის საქმეს არ წავახდენ.

— გამიშვით!.. გააგდეთ კარში!.. არ მომაკვლევიოს თავი... გაიწია თემის პატრონმა.

— ამხანაგო თავმჯდომარე, მე ვარ ამ სუფრის უფროსი და, თუ დამნაშავეა ის კაცი, მე ვიცი და იმან. მიმართა სუფრის თამადამ.

— ამ თემში მე ვარ უფროსი, შენ ეხლავე გამოგცვლი!.. ამხანაგებო, ამიერიდან მე ვარ სუფრის უფროსი და ხელი წამოავლო ყანწს. ახლა თამადა გაჭირვეულდა, ხოლო თავმჯდომარე ახალმა თანამდებობამ დაამშვიდა და თავისებური სადღეგრძელოები წამოიწყო.

— ეს, ამხანაგებო, გაუმარჯოს ჩვენს თემკომის მდივანს, მე და ის, უკვე კარგა ხანია, რაც ვაწარმოებთ ასეთ შეერთებულ მუშაობას. თითქმის ყოველ კვირაში მივდივართ კამპანიის ჩასატარებლად და ამ კამპანიებში ჩვენ ვართ მოწინავენი, თანამშრომლები კი უკან მოგვდევენ. გაუმარჯოს ჩვენს პარმენს! რეჩს მოჰყვა რამდენიმე ტყვიის სროლა, რითაც თავმჯდომარემ გააგებინა ხალხს, რომ იქ უბრალო ვინმე არ ქეიფობდა. საზოგადოთ მთელმა შტატმა ამ კამპანიაში გამოიჩინა ძლიერი სამხედრო მომზადება: შექეიფიანებული თავმჯდომარე გადმოდგა აივნიდან და აუტეხა სროლა ქათმებს. რამდენიმე ტყვიის სროლის შემდეგ, უკვე ერთი დედალი სასიკვდილოდ დასჭრა. მაგრამ დახე, უბედურებას! დედალს თავში ჰქონდა მოხვედრილი, ალმასკომის თავმჯდომარეს კი სწორედ ქათმის თავი ყვარებოდა და მაინც იერიში მიიტანა მეორეზე, რომელიც მალე მოართვეს შემწვარი.

ბოლოს მან ადღევრძელა მასპინძელი და უსურვა, რათა ყველა გლეხებს ესწავლოს პატივისცემა და ასე სახელოვნად დაეპატიჟოს ალმასკომის შტატი.

ჩვენ თქვენი ვართ. ჩვენი ხელისუფლება გვიკარნახებს — მტკიცე კავშირი ღარიბ და უღარიბეს გლეხობასთან. და აი, ჩვენც მტკიცეთ უკავშირდებით; მოგეხსენებათ, რომ ღვინის სმის დროს უფრო ეგუებიან და უკავშირდებიან ადამიანები ერთმანეთს. შორს ჩემგან „კულაკები"! ღარიბი გლეხის ახალი ქათამი მირჩევნია კულაკის შემწვარ გოჭს!.. დაათავა რიხით ძალად მაცხონე თავმჯდომარემ.

კამპანია მეორე დღესაც გაგრძელდა. ალმასკომის შტატს არც კი მოუფიქრებია წასვლა, მხოლოდ მდივანმა გაიწია ალმასკომისკენ.

— რა მიგარბენიებს, ამხანაგო? ამისთანა პურ-მარილს მოგართმევენ იქ? რას გეშინია, „კულაკები" კი არ ვართ, ღარიბი გლეხია, კაი დღეზე ქე გვიშლიან წასვლას და ქორწილში მაინც ვიქეიფოთ. თუ სადმე საქმე აქვს ვინმეს, აქ მოვიდეს, ბეჭედი აგერ მაქ, ჯიბეში [illegible] აგერ შეგიძლია დაწერა. მე ყველგან თავმჯდომარე ვარ: ქორწილშიდაც და სახლშიაც.

რა თქმა უნდა, ყველა თემს არ ჰყავს ასეთი თავმჯდომარე, მაგრამ მაინც იშვიათ თემში ასეთი იშვიათი თავმჯდომარეც ხშირი მოვლენაა...

ძგუნტი.

სანაჩალნიკო ნაჩალნიკი

(ყურმოკრული)

— ტ. ტ. რ. რ. რ. რ. ნიგოითი... ნიგოითი... სად ეშმაკში წავიდნენ ახლა იგი ყურუმსაღები, ა? ნიგოითი, ეეე... უ უ უ? კაცო, ტელეფონში ხმაური ისმის და პასუხს არავინ არ იძლევა!... ალბათ, ეხლა სამორიგო ოთახში არის ანეგდოტები და ერთი ამბავი.. ნიგოითი... აგი ვირის თავიანები ნუთუ ისე ხმა მაღლა ლაპარაკობენ, რომ ჩემი ამდენი წვალება არ ესმის? ნიგოითი! ნიგოითი! მადლობა ღმერთს, ვილაც შევიდა ჩემს მდგომარეობაში... —ჰო! ჰო! ვინცხა ვარ, რა შენი საქმეა?!..—შენ ვინ ხარ? —მეისრე!... —ხა! ხა! ხა! ტელეფონში რავა კაცის ხმად ისმოდა, ხოლო ნამდვილად კი მეისრე ყოფილა!... ბიჭო, გესმის? სადგურის უფროსს გადაეცი, ეხლავე მოვიდეს ტელეფონთან. რაო? სამორიგო ოთახს ვერ დატოვებ? რავა, შენს მეტი არავინაა მაქანე? სადილის საჭმელად წავიდენ?... შენც ვერ წაყევი, შემაიმუნო?!.. შენ რა ომში გამომადგები? მატარებლის კვერთხს მისცემ თუ ისარს გადოუტრიალებ? რაო? ასე გიბრძანა ნაჩალნიკმა? შენი ნაჩალნიკიც ისეთი სულელია, როგორც შენ. მე შენ გიბრძანებ: ეხლავე მიაკეტე სამორიგო ოთახი და ნაჩალნიკი მომიყვანე ტელეფონთან. რაო? ვინ ვბრძანდები? ვინ ვბრძანდები და სადგურ საჯევახოს უფროსი, ჩაჩავა. რაო? მეისრე —ზამბახიძე, გეიგონე? მაგით შენ თავს ვერ იმართლებ. შენ კარგათ იცი, რომ მეისრეები და ისეთი ხარახურა ხალხი ჩემს სადგურში ტელეფონთან ვერ მიბრძანდება? რაო? ბოდიში!... წადი იქით, შენ ქეციანო, ვის უნდა შენი ბოდიში? რაო? ჰო, ჰო... წადი დაუძახე სადგურის უფროსს და გაპატიებ. აბა, შენ იცი, რა მალე შეასრულებ. (ჩამოკიდებს ტელეფონის მილს) კაცო, მიდიენ საქეიფოთ და ხან სულ მიატოვებენ სამორიგო ოთახს და ხან ვილაც მეისრეს დასტოვებდენ საპასუხისმგებლო ადგილას. მეც ხშირათ მიხდება სამორიგეო ოთახის მიტოვება. მარა ქემაინც შორს არ მივდივარ და, საქმემ რომ მოითხოვოს, მაშინვე იქ გავჩნდები, გუშინ ასე უპატრონოთ დაეტოვებიენ ტელეფონი და მთელ საათს გამიჩერენ მატარებელი, რომელსაც მოძრაობის დარგის უფროსი თან მიყვებოდა. (ისმის ზარის ხმა) მოიცა, ჯერ წავალო, როგორც მე მაწვალე ისე. ჰო, ჰო.. მე ვინ ვარ და კასიანე!... გამარჯობა! გამარჯობა!... ბიჭო, გესმის? ხვალ სანადიროთ მივდივართ. მე, ფოსტის უფროსი, სადგურის მოლარე და მორიგე აგენტი. სალამომდე ქე ვინადირებთ და სალამოს ალეგრა ყოფილა მაქ და იქ დროს გავატარებთ, გესმის? ვინ შეგატყობინა ალეგრა არისო? ვინ და ჩვენმა ბილეთის მოლარემ მოიტანა ამბავი დღეს...

რაო? სადგურში ვის ვტოვებ და მეისრეს, რავა შენ ნახევარჯერ მეისრეს არ ასრულებინებ შენს თანამდებობას?!.. მე რომ ერთს დღეს შევასრულებიო დიდი საქმეა? რაო? არ მოგატყვილო?!... რა შენი ჭკუის მნახე ბიჭო, რომ მოგატყუილო? რავა, ლხინი ვის მოწყენია?.. ჰო, ჰო... აბა, შენ იცი, რაფერ აჩაინათ მოვაწყობთ საქმეს!.. კი, კი, უკლებათ წამოვალთ ყველა!...

პირცეცხლი.

„ხმის“ მქონე

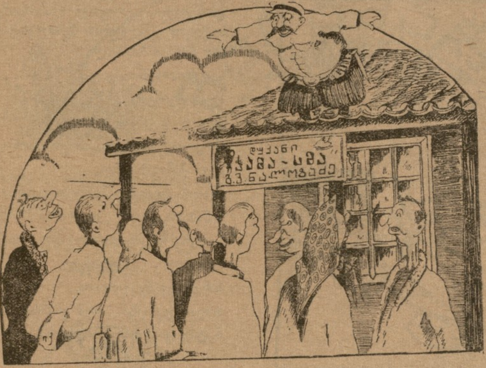

— აბა, ამ ჩვენს მედუქნეს შეხედეთ, ხალხნო, ერთი რასა ჰყვირის ასე თავ-გატეხილივით?!.

—„ ხალხნო! ალმასკომის თავმჯდომარე მეუბნება: „ხმა არ გაქვსო“. განა ამაზე მეტი ხმა კიდევ შეიძლება?!.

ტელეფონისტკები

(ქუთაისი)

ტარტაროზ-ჯან, ჩემო კარგო,
მოისმინე ესა:
წყეულიც იყოს, ტელეფონი
ვინც რომ დააწესა;

ატრიალებ არღანივით
ტელეფონის კარბას..
(ფიზკულტურა არის ხელის,
გეფიცებით ძმობას!)

თუ ალმასკომს დაურეკავ,
შეგაერთებს პარტკომს,
ან და სულაც არ გიპასუხებს
სჩარს, [illegible]

—:—

მეც გაუგე მათ იშკილი.
ჰო, თუმცა კი გვიან.
რა ქნას იმან, ვინც ეს „შტუკა“
ჯერაც არ იციან!

—:—

თუ „ექსტრენათ“ გინდათ ვინმე
რომ გამოიძახოთ,
ტარტაროზ-ჯან, სულ სხვა შანსი
უნდა გამონახოთ:

—:—

შეხვალთ გამგის კაბინეთში,
თუ შიგ არვინ არი,
ან და გამგე თუ კი არის
შენი მეგობარი!

—:—

მხოლოდ ერთხელ ჩამორეკ
ტელეფონის ზარი,
ჰო! იმ წამსვე გიპასუხებს,
თუგინდ იყოს მკვდარი!

—:—

ალბათ, ქალის სამართველო,
ამ უსტარს რომ პოებს,
იგი ჩვენს ტელეფონისტკებს,
ნაზს და უმანკოებს,

—:—

მისცემს მუდმივ შეებულებას,
ეტყვის ნაზათ „წადი!
—„ვშიშობ, რომ არ გაგიფუჭდეთ
ყურის აპარატი!“.

შაკო.

ქუთათური დიალოგი

(ლევარსი და სიმონი)

სიმონ:—გამარჯვება ლევასრსი! სად მირბიხარ, კაცო, ამ დილას, ცხვირ-პირის მტვრევით პჩ-ვ.-ს დრეზინასავით?

ლევარსი: ერთი კვირეა მალიარს დავეძებ და ვერ მიპოვნია.

სიმონ: იმე! შე კაი კაცო, ჩემი ცოლისთანა მალიარი და მხატვარი ქე სად შეიძლება მთელ ქუთაისში?

ლევარსი: შენი ცოლი და მალიარი?..

სიმონ: კი, შენ ნუ მომიკვდები, მალიარი, და რავარი მალიარი? მხატვარს სჯობია! ამ 50 წლიან დამანჭულდახაზულ სახეს ისე შეიღებავს და დააშპაკლოვკებს, რომ გეგონება—14—15 წლის ქორფა გოგონაო.

ლევარსი: კარგი მოგცეს ბუნებამ, მაგრამ მე სახლის სახურავი მაქვს შესაღებავი, მოწვიმს თუ არა, ისეთი ტბა დადგება ჩემ სახლში, რომ გეგონება—ბალახვანის მოედანი არისო.

სიმონა: შეიშალე, კაცო?... სახლებსართმევენ და შენ ახლა ღებავ?...

ლევარსი: ნეტავი, კი მომაშორებდენ და უკეთეს ბინაზე მაცხოვრებდენ თუ არა, ახლავე გადაუხდიცავ თავრობას; მაგრამ შენი ხლამი ვის რათ უნდა?!..

სიმონ: კი მაგრამ, კერძო საკუთრი[illegible] მქონის სხვა სახელი აქვს.

ლევარსი: თუ ლენინს კერძო საკუთრება არ ქონდა, შენმა სიცოცხლემ, ბაბუაშენისთანა სახელი დარჩა, აი! კი მაგრამ, შენ რა ეშმაკმა აგაყენა ასე ადრე?

სიმონ: მოწმობამ, ძმაო, მოწმობა უნდა ავილო. მილიცია არ მიჯერის, რომ მე ცოლ-შვილიანი ვარ, და მოწმობას არ იძლევა.

ლევარსი: რის მოწმობას?..

სიმონ: რომ ჩემი ცოლშვილი ჩემი სარჩენია, 12 კაცი მომთხოვეს. 4 დღეა დავრბივარ და ვერ მოვუყარე თავი, ძლივს შვიდ-რვა კაცს მოვაგროვებ, ზოგი გზაში დამეთესება, ზოგიც მილიციიდან გაიპარებიან. იმისთანა დღეში ვარ ჩავარდნილი, რომ ქუთაისის ხანძრის დროს ადგილობრივი მეხანძრეთა მდგომარეობა მომაგონდება.

ლევარსი: კი მაგრამ, შე კაცო, 12 კაცის მოძებნას, აწი ერთი მილიციელი მევიდეს და ადგილობრივად მოახდინოს მოწმეების დაკითხვა; უკეთესი არ იქნება?!

სიმონ: იმე, კარგი მოგცეს ღმერთმა, კარგი რჩევა მაგ იყოს, მაგრამ ასეა პრიკაზი მე-3-მე უბნის მილიციის და რას იზამ?

ლევარსი: სამსახური ავალებს, ბაბა, სამსახური! ვერ ხედავ?... სადგ. გელათის უფროს ჟორჟოლაძეს არ ავალებენ, მაგრამ, როგორც კეთილშობილი კაცი, ხარჩავს სხალს, კომშს, ჭყინტ სიმინდს, ამჟავებს კიტრს და წავხდი კაკალი კაცი, დამეხვია ხალხი, მარიგებენ, მაგრამ, განა, რა შეიცავს მასში აღებული შაურები, იმ სამ-

ყარსუბანის „აფთიაქარი“

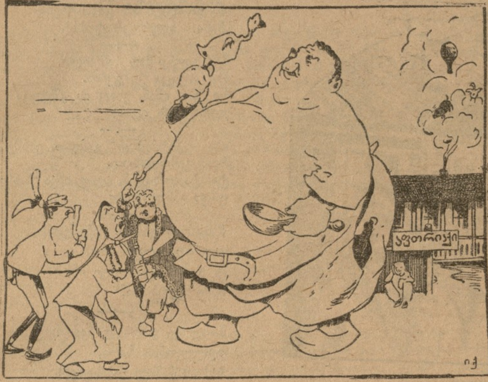

— ვიშ, ქა-ა-ა, სად მიბრძანდები, შენი ჭირიმე, წამალი, წამალი მოგვაშველე, სამი დღეა დაგელოდები!..

— ჯერ მში-ა-ან.,. მში-ა-ან.,. მში-ა-ან.. ბევრი მში-ა-ან... მოიტათ: ქათმები, გოჭები, ინდაურები!!!

ჩანგალსაც თუ კი მომაწვდი,
კერძსა მო[illegible]ველს,
ყმაწვილს [illegible] ლამაზსა“,
სიტყვით ყველაფრის შემძლებელს!
ასი მანეთი ჩასანსლა,
საღამოს შემოსავალი,
ავიო-უჯრედს მოვუწყვეთ,
ფულს დაუბნია გზა-კვალი.
როგორც გავიგეთ, პასუხს სთხოვს
ავიო-ქიმის ბიურო, .
როდის ავიღებთ შეკრებილ ფულს,
მანამდის უნდა ვუყუროთ!..

—:—

სასოფლო - სამეურნეო,
ბანკშიაც შევიაროთა,
ხილის ყუთები რომ გაქრა,
ნეტავ ვის დავაბრალოთა?

—:—

კედლის გაზეთის ხელმძღვანელთ,
აბა, მითხარით რა ვუთხრა?
ექვსი თვე სოროში სძინავთ,
ამან მე გული დამთუთქა!.
ნოე, ოლია, შალიკო,
მათთან, ნადია ილია!
გამოიღვიძეთ გენაცვათ
გეყოფათ აწი ძილია!..
ეხლა მივადგეთ „სადგურსა“,
ნეტავ, იქ რა ამბავია
უსუფთაობა გვაწუხებს
ნეხვი შიგ უამრავია!..

„ჭიუგენ“.

„ძღვენი“

(მუხიანიდან)

დიდი ხანია, ტარტაროზ,
არ მოწიძლენია მე ლექსი,
რადგანაც, რაც გამოვგზავნე,
პასუხიც ზედ არ გამეცი.
ამავე დროს შენი საკბილო
ჩვენსა სოფელში ბევრია,
ნაწილი, რასაც ეხლა გწერ,
ის მთელთან არაფერია.

მივიღეთ მასწავლებლები:
ვარლამ, ბაბუცა, ნადია,
ჩვენი სოფლისთვის ესენი,
ვფიცავ, ზედმეტი ბარგია!
კულტმუშაობას სოფელში
რომ გაურბიან განზედა,
ჯიხვივით დანავარდობენ
„მტრის“ ქინად მთა და ბარზედა!..

სახურთან შედარებით, რომელსაც ის უწევს მგზავრებს?..

სიმონ: ჟორჟოლაძეზე გამახსენდა, საჩიროში რომ მიწა მქონდა, ქე არ ამაშვლიპეს; ვინც შრომობს, მიწაც იმას ეკუთვნისო!. მომედვა ცეცხლი, გავაშანშხალე თხოვნა და შოუჯექი „დაბა ძველის“ პლატფორმაზე მატარებელს. თურმე გამომყოლია ქალი: თავს არაფერი ხლაფორთი წაკიდოსო! ჩამეიარა მებილეთემ, მოვახევიე ერთი და დოუთვალე 18 კაპიკი. სტაცა ჩემმა ცოლმა ბილეთს ხელი, გადახედ-გადმოხედა და მორთო ღრიალი: „მიშველეთ, ქმარი მტოვებს, საზღვარ-გარეთ იპარება, ჟორდანიასთან მიდის. მომეხმარეთ, არ გაუშვათ-ო“!.., წავხდი კაკალი კაცი. დამეხვია ხალხი, მაგრამ მათი ლაპარაკი როგორც ფრანგული ენა, ისე არ მესმარება. რავარც იყო, გამოირკვა: „დაბა ძველ ხრესილი“-ს ბილეთების უქონლობის გამო, მოუცია მებილეთეს „სურახან პინაჩადი“-ს ბილეთი,—ბოშო, შენ თვალდამდგარო, ჟორდანიასთან მისვლა რომ 18 კაპიკად შეიძლებოდეს, მე კი არა, მთელი გაკოტრებული ვაჭრები და ფლაგ-დახეული ჩინოვნიკები იმასთან გეიქცეოდენ მეთქი! ძლივს დავაწყნარე და მივადექით ჩემი თხოვნით ხრესილის სასამართლოს; მაგრამ დახე იღბალს, სასამართლო წინა დღით ქე არ გოუპარტახებიათ: „მოსამართლე ქუთაისშია და მისი მდივანი თავის ცოცხალი ინვენტარით კი ჩეკაშიო“! ევიძურწე და მოუსვი! საბჭოების კონკურსის დროს გაზეთში რომ ეწერა საწირის ალმასკომის მიღწევები: „გავაშენეთ მეორე სასამართლო, ვინაიდან გლეხებში დიდი ლტოლვაა სასამართლოსაკენო“. მივედი, მაგრამ რას მიხვალ? მოსამართლეს ერთი სხდომაც ვერ მოუსწრია, ისე აუყირავებია ქარს სასამართლოს შენობა! გეგონება საკა მედროგის ცხენისათვის წელკავს გაუვლიაო! ალბათ, ფაციას ენა იმასაც შეეხო.

ლევარსი: ეს ფაცია ვინ არის?..

სიმონ: განა, არ იცი?.: მდგმურებს, რომ ენით აუპატიურებს; ამას წინად ერთ მის მდგმურთაგანს ეთქვა: „შენი ქმარი ორპირში მიკიტანთან ამხანაგათ არის და ამავე დროს კი გემოკვების კავშირის წევრიაო“. ამისთვის ფაცია გაკაპასებულა და კანდუქტორები ენით გაუუპატიურებია. მაგის შესახებ ბევრი მაქვს სალაპარაკო, მაგრამ ჯერ ერთი „მალიარი“ მოვნახო...

ლევარსი: მეც ქე არ გადამავიწყდა მილიცია და მისი მოწმობა; სად მოვნახო დღეს 12 კაცი? არა და ისე მოწმობაზე არ მამასუნებიიბენ...

კოსტაიდი.

სოფ. აკეთის ზემოდ ქვემო უბანი გამწვავებულ ქიშპობა-გაწამაწიაშია, არ იციან, თუ სად წაიღონ ეკლესია და სად აგონ სასწავლებელი, რომლის ირგვლივ გაერთიანების კატეგორიული წინადადება მისცა მათ ხელისუფლებამ.

მათ ეწვიათ ტარტაროზი

არადანი, მარადანი,
დაიქცეს თქვენი მადანი:
მოდით აგერ და შეერთდით,
მოხპეთ ეგ უქმი ყაყანი!..

დღე ჩამოდგა ავტაროსი

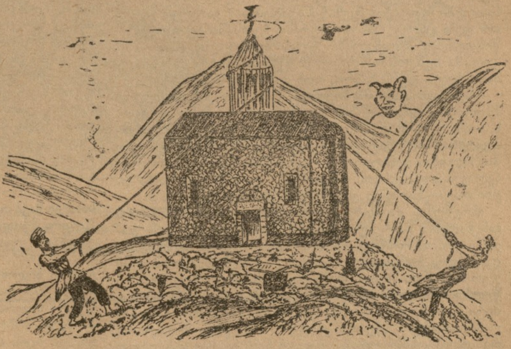

— მე არ ვიყო ნიკოიე, თუ არ წავიღო...
— მოგიკვდეს სიკოიე, თუ გაგატანოს...

„ალლო“.

ორი დაჩა--„კოჟორი“ და „კისლავოცკა“

— „ვალა, დოლრუ დეირამ, ეი ფოხუ, ია პრავდუ გოვორიმ: მე როგორც აბანოების გამქე, სოლი-შვილი გაგზავნებ ქოჟორში დაჩაშიდ, მე და?.. წავალთ ქისლავოსკაში ჩემი ოთპუსკში, სოტა დაისვენოს კაცო, თორემ ხომ იცის, როგორ ბევრსა მუშაობს-.. ჩემი შავ დვალა ხანუმა ქოჟორში სავიდეს, ის დასვენოს, მე და?.. პწუ. თეთრი ხალა, რუსალკაც იქ ძავიდეთ!.. როგორც რომ ოცნებობდა ქალ. ალმასკომის აბანოების გამგე, ისეც მოიქცა და გასჭრა მისმა ოცნებამ: გაგზავნა ცოლ-შვილი დაჩათ კოჯორში, თვითონ კი მორიგ შვებულებაში კისლავოდსკში ამოყო თავი, ერთ-ერთ თანაშმრომელ ქალთან. ბედნიერებაა, ღმერთმანი! „ბედი მომეც და სანეხვეზედ გადამაგდეო“, სწორეთ ეს არის! ერთ დაჩას არა კმაყოფილდებიან, ორ ალაგას იკავებენ დაჩებს და ისიც ვისთან?

პ. ლიახველი.

ქრონიკა

— **დაჯახება.** რუსთაველის გამზირზე დარიკო ფშუტაძეს დაეჯახა უცნობი ყმაწვილი. უბედურ შემთხვევას ადგილი არ ქონია.

— **მსხვილი ქურდობა.** გაქურდეს ეფროსინე ბერბეტაძე—წაღებულია ქვედა საცვალი, ღირებული 14 შაურად. მიღებულია ზომები ბოროტმოქმედის ამოსაძვრენად.

— გაქურდვის მიზნით, 30 ივლისს ბოროტგამზრახველები გადაიპარენ ჭყუპაძის ბინაში, მაგრამ ვერაფერი ნახეს მოსაპარავი და ისევ უკან გამოვიდნენ.

— **თავის მოკვლა.** სამსონა ლივერიანმა შურისძიების ნიადაგზე რევოლვერით მოჰკლა თავისი თავი. ლივერიანი დაპატიმრებულია.

— **გაფლანგვა.** მათე პუმპულოვმა რესტორან „აჯაფსანდალში“ გაფლანგა თავისი ჯამაგირი 80 მანეთი. მიღებულია ზომები მის ასანაზღაურებლად.

ო ზ უ რ გ ე თ ი

(დეპეშები)

მიმდინარე წლის ზაფხულში, ქალაქის სანიტარულ კომისიას შეტაკება მოუხდა ბაზრის „ანტი-სანიტარულ რაზმთან“, რომელსაც მსხვერპლად შეეწირა სანიტარულ კომისიის რამოდენიმე წევრი.

სასწრაფოდ მოწვეულ იქნა დამკრძალავი კომისია, მოქ. მაშკას, ბეკეკას და ყურშავას შემადგენლობით. დახოცილთა გვამები ბაზრიდან წაასვენეს აღმასკომის კეთილ მოწყობის განყოფილებისაკენ. კუბოს თან ახლდა საპატიო ყარაულები და ამშვენებდა სხვადასხვა ორგანიზაციებიდან მიძღვნილი გვირგვინები. სამარესთან წარმოთქმულ იქნა რამოდენიმე სიტყვა, რის შემდეგ, კუბო დახოცილთა გვამებით სამარეში ჩაუშვეს.

ამის შემდეგ დაუყოვნებლივ გამოაკრეს დუქნის კარებზე შემდეგი შინაარსის ბრძანება: „ვინაიდან სანიტარული კომისია ჩვენს რაზმთან ბრძოლაში დამარცხდა, ამისათვის ის გადავაქციეთ „ანტი სანიტარულად“, რომელსაც სათავეში ჩაუდექით ჩვენ. წინადადებას ვაძლევთ ყველა **ორ ფეხა** ცხოველებს არ ჩაერიონ ჩვენს შინაურ საქმეში, წინააღმდეგ შემთხვევაში ხელის შემშლელნი (სისხ. სამ. კოდ. 91 მუხლის თანახმად) მიეცემიან სასტიკ პასუხისგებაში. ხელს აწერს ბაზრის ოთხ ფეხთა რაზმის შტაბი“.

ოზურგეთის **„ერთი მოყოლა“** საზოგადოება უსაზღვრო მწუხარებას გამოსთქვამს და იზიარებს ტ. თ-ის, ტ. ჩ-ის, ს. ნ-ის, ვ. ფ-ის და ქად-ის მწარე ხვედრს, რომ მათი **კაპუეტები,** სისტემატიური წვიმების გამო, სამარცხვინო შიმშილობას განიცდიან და დუქნების წინ (ქანდარბეზე) აკლავენ თავს. ასეთი სამძიმრის დეპეშა გაეგზავნა დ. ერისთავს—ბათუმში და ვიქტორ შარ-ძეს ტფილისში

აბრეშუმის ძაფ-სახვევ ფაბრიკაშიც ასეთი შინაარსის განცხადებაა გაკრული: „დიდი ხანია გსურდათ ჩემი დაჯენა ქონიან ნიჩაბზე და ამ მიზნით ამიკლეთ გაზეთებით და თქვენს სურვილსაც, როგორც იქნა, მიაღწიეთ, მაგრამ ჯერ მაინც არ წავალ, თუ გინდ რომ პარავოზიც მომაბან წელზე. ამისათვის მოუწოდებ ყველას, ვისაც კი შეუძლია, მეტი სითავხედის გამოჩენა და სახეზე თვითკრიტიკის ნიღაბის აფარება, სწერონ კიდევ, რამდენიც შეუძლიათ, რვა დღის განმავლობაში, რადგან ჩემს მიერვე აოხრებულ ბუხგალტერიის გამოსწორებას კიდევ მოვუნდები რვა დღეს. ბუხგალტერი **პაიჭაძე.**

გაზეთ „კომუნისტში“ „სმალის“ წერილის გამოქვეყნებისთანავე ოზურგეთის სასამართლომ იმ წუთშივე სისრულეში მოიყვანა მრავალი შეუსრულებელი განაჩენი და ყველა ბრალდებული „გაბაწრული“ გაატარა გამსახლისაკენ.

ხმებია გავრცელებული, რომ თითქოს დამცველთა კოლეგიის წევრებს ჯიბეში მორიელი გასჩენოდეს. განსაკუთრებით უნუგეშო მდგომარეობაში ყოფილა თურმე **მანასე,** რომლის სახლეში ერთი წელია რაც გლეხებს ფინჩხაც არ გადაუგდია.

ხალხში მითქმა-მოთქმა დადის იმის გამო, თუ ისეთ „ჭკუიანს“ კაცს, როგორიც სერგოა, როგორ მოუვიდა **აზრად,** რომ პიროუტყვთა დაზღვევის დროს ხელი **„დაეფარებია“** იმ 17 კვიციან ჭაკი-ცხენისათვის, რომლებიც ტრაღიკულად დაეღუპნენ გასულ ზამთარში.

ამ გარემოებით სერგოს გული გაუგანიერდა და მას აქვიშობს სპ. თუმანოვი. ამასთან დაკავშირებით სახ. დაზღვევის ოზურგეთის განყოფილება დიდ მადლობას უცხადებს პ-ლ სერგოს, რომლის „ღრმა“ მოსაზრებითა და მოხერხებული მოქმედების წყალობით დაზღვევას გადაურჩა 10 ცხენი და მან მხოლოდ 7 ცხენის ფასის ანაზღაურებით მოიხადა თავისი მოვალეობა სერგოს წინაშე.

კინო-სურათების დადგმის დროს, ყოველივე ტაშის ცემით გამოწვეულ ხმაურობის თავიდან აცილების მიზნით, კინოს ადმინისტრაციას განზრახული აქვს: კინოს „მოყვარულ“ საზოგადოებას, დარბაზში შესვლის დროს, **ხელები შეუკრას.**

ბოროტი ენები ამბობენ, რომ თითქოს ოზურგეთშიც არსებობდეს „ტუჩკავშირი“ და ქალებს. ამ კავშირის წევრებს, თავიანთ მოვალეობის ასრულების დროს (საღამოს ცხრიდან) ხშირად გულზე სვლა მოსდით თურმე და მათ მამაკაცები ვალერიანი კაპლით [illegible]. მამაკაცებს კი, რომლებიც კავშირის დანიშნულებას ბოროტათ გამოიყენებს, ანუ აღთქმის შესრულებაზე უარს განაცხადებენ, ქალები მათ ქეზაფის შესხმით ემუქრებიანო. აი, სწორედ ეს გარემოება ყოფილა იმის მიზეზი, რომ ოზურგეთის აფთიაქში ქეზაფისა და ზევით აღნიშნულ კაპლის კრიზისია.

ჩანძოლინი

ნ ი გ ვ ზ ი ა ნ ი

ო, განგებავ; გევედრები, თუ გაქვს ძალა-მეთქი,
ხაჯალიის სკოლის გამგეს მიწა გაუხეთქე!
მასთან მათი კოლეგებიც კისრის ტეხით მიჰყვეს,
ნუ მოაკლებ საიქიოს, რაც მათ იმ დღეს მიყვეს!..
ჩემმა ცოლმა იქაც დასწვას ისეთ ცეცხლით, რომა,
ვით მე მიჭირს, იმათ გამო, აღგომა და ჯდომა.
რა, ჯანდაბათ მოიგონეს ის საღამო, ვახშმით,
რამაც სკოლა გადააგდო გამოუხსნელ ვალში?!
მაგრამ სკოლას ვინღა ჩივის, გვერდი მქონდეს მთელად,
(მე კი არა ჩემს ბედშია ვინც იქ იყო, ყველა!..).
ცუდს ვერ ვიტყვი: მოწყობილი იყო კარგზე კარგად,
თვით მომწყობი კომისიაც მსახურებდა მარდად!
სკოლის ეზო შემკობილი იყო ისე, ისე,
რომ იტყოდით: „აქ ჰყვავისო სრული სიმაისე!““
ყველა სუფრას ამშვენებდა ყვავილების წყება..
ო, მის მნახველს აღარ ძალუძს მისი დავიწყება!..
გასართობათ: ფოსტა, ბანქო, ლატარია, ნარდი.
რა უყოთ, რომ ზოგს აქედანც გაყვა ცოტა დარდი?!.
სასმელ-საჭმელს იქ არ აკლდა სირაქლემას კვერცხიც.
(სუფრა მქონდა გადაშლილი, მგონი, ნომერ მეცხრე!)
ვსვამდით ღვინოს, სადღეგრძელო სცვლიდა სადღეგრძელოს,
თურმე ბოლოს დაიკვეხე, რომ გახვიდე ლელოს.
ხალხი შეთვრა: ატყდა დავა და კრიტიკა სმაში!
სუფრა სუფრას შეეჯახა, გაჩნდა ხელი თმაში!..
ბოთლმა შუბლზე გაიელვა, სარმა კიდევ — თავში!..
ეხ, ვინ იცის ან ვინ მოსთვლის, ვინ ვის ცემდა მაშინ!..
და მეც მომხვდა, მომხვდა მაგრად: ზურგზე, თავზე, გვერდზე...
მწამს, მომკლავენ თუ არ ვილაცს გავეთრიე ბედზე!..
ნატამალიც აღარ დარჩა საინის და ჭიქის,
აბა, თქვენ სთქვით: ველურობა წავა ამას იქით?!
ანდა სკოლას დარჩებოდა სარგებელი რამე,
როცა იქ მთელს ვერ ნახვიდით ვერც „სტოლს“ და ვერც სკამებს?!..

ჩახუნდარიძე.

წერილი რედაქციის მიმართ

დიდათ პატივცემულო ტარტაროზ, ჩემი გულწრფელი სალამი და მოკითხვა! გარდა ამისა, იმედია, რომ ზემოსვანეთის მშრომელი გლეხობის ჭირ-ვარამის შესახებ რასმე იკითხავთ. მადლობელი არიან ის გლეხები, რომლებიც ფეხქვეშ გაიგდო და სიკვდილის პირს მიაყენა დიდმა „კომუნისტმა“, აღმასკომის თავმჯდომარემ, სილიბისტრო ნავერიანმა. ამ „კომუნისტს“ 15 გლეხ-კაცი ყავს გალახული ერთ წლის განმავლობაში, ხოლო მათგან 2 კაცი კი—მოხუცი. მაგალითისათვის შემიძლია მიგითითო შემდეგ გალახულებზე: 1) გიგო გიოს ძე კახიანი, რომელმაც ცხენი არ ათხოვა სათამაშოთ; ჩამოაგდო ცხენიდან, ფეხ ქვეშ გაიგდო და ძლივს გამოიყვანეს მხეცურ ცემიდან; 2) რატიან რატიანი, 75 წ. კაცი სულ უდანაშაულოთ ჩაიგდო ფეხ ქვეშ და ძლივს დააშორეს. რატიან რატიანი ერთ თვეს ვერ იდგა ფეხზე. აი ასეთ დღეს აყენებს უდანაშაულო გლეხებს. ძალიან კარგი იქნება, რომ ასეთ გმირს ტარტაროზმა გამოუწეროს გლეხების გალახვისათვის წითელი ორდენი!

გლეხი.

ბოდბისხევის კულტ-ნაგადი

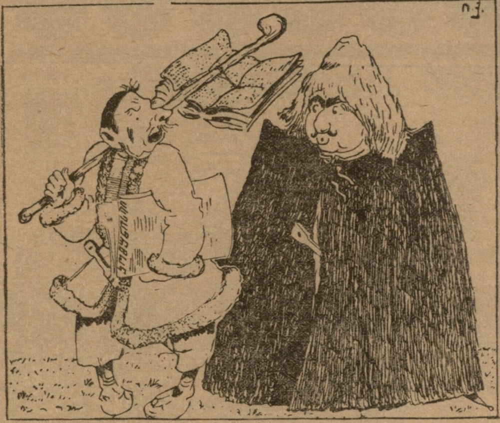

— ეი, შე „ჩემანალავ“, რატომ ბოდბისხევის გლეხთა ახალგაზრდობის სკოლას არ მოსდის გაზეთი?

— რათ უნდა გაზეთი? ქაღალდი გაჩნდება და ბავშები პაპიროსის წევას დაეჩვევიან...

ხონი

მე ხონის მ[illegible]
ბევრ რამეს მეუბნებიან,
რა ვქნა, თუ გლეხთა გოდება,
ჩემს გულის ცენტრში დნებიან:

—:—

აქ მილიციის უფროსი
გვარათ, რომმ კაკაბაძეა,
ვფიქრობ, გლეხთადმი მილგომა
მისი არ მისაბაძეა.

—:—

ეგებ ახსოვდეს ერთი დღე,
კუხალაშვილი გვარადაც,
ორჯერ სილა, რომ გააწნა,
ნეტავი, რისთვის და რათა?!.

—:—

იმან უჩივლა, თვით იცის,
ჩააკრეს ოქმი საქმეში,
და მეგობარი, მე ვგონებ,
გამოადგება ამ დღეში!

—:—

ნათესაური კავშირი
საქმეს ართულებს, მგონია,
თორემ ამ საქმის ბოგინი
ამდენ ხანს გაჭიმულია?!.

—:—

გავბედო დღეს ის დაწერა
და, მეც გამლახოს, ახია,
თუ გული ჰან გაბერილი,
კალამს არ წაართმევია!..

შიხლინსკი ბომბ

ფოსტის ყუთი

„მნათობ“-ს

სადგურ მუხიანის ტელეგრაფისტის ცოლი შესაძლებელია მართლაც სატარტაროზე იყვეს, მაგრამ თქვენი სცენა კი არ არის „სატარტაროზო“ ნაწარმოები. აღნიშნულ შემთხვევას უფრო გაზეთში შვენოდა აღნიშვნა იმ ფორმით, რა ფორმითაც ამას თქვენ ჩვენ გვაწვდით. ჩვენმა თანამშრომლებმა უნდა შეითვისონ, რომ საჩვენო მასალები უფრო სასაცილო ხასიათისანი უნდა იყვნენ, ვიდრე სერიოზულნი ან, რაც უარესია —-ღვარძლიანნი.

გამოხვავდა-ს

ხაჟალიას ჩანგალს ულერთ
მაგრამ, აი, ხანია
სამხედ-სტოლთა ხელმძღვანელებს
ეცა რისთვის, რათა?!.

მოსკოველ-ს

მოსკოვიდან წერილსა გწერ,
ჩემო ძმაო, ბასილაძე,
„ტარტაროზს“ თუ არ ღებულობ.
ანტონი რათ გაგვილანძღე?!.
ამაშია დამნაშავე
ან ფოსტა და ან კანტორა,
პასუხს მოვსთხოვთ ერთ-ერთს, საქმე
თუ რომ არ გამოასწორა!.

ტუზ-ს

თქვენი ტემპერამენტიანი აღელვება სრულიად უადგილოა. შენიშვნებს ჩვენ იმისთვის ვაძლევთ ჩვენს თანამშრომლებს, რათა ისინი გასწორდენ. თქვენ კი... ფსევდონიმი გამოიცვალეთ, თუ ჩვენი „შენიშვნა“ არ მოგეწონათ. გირჩევთ „ტუზის“ მაგივრად დაირქვათ „კუზი“, რადგან „კუზიანს“... დანარჩენი მაინც მიხვდით.

არჩილ გურულს

სცენა მამლის ქურდის შესახებ ერთობ მოძველებულია. რაც შეეხება თვექნი მამლის ქურდს, მიმართეთ, სადაც ჯერ არს. ჩვენი რედაქცია ასეთ საკითხებს ვერ გაარჩევს.

მეფისტოს

უნდა შემოიაროთ რედაქციაში ზოგი რამ გაუგებრობის გასაფანტავად თქვენსავე ნაწარმოებში.

ბურკა-ს

მართალი ხართ: ჩვენმა პირველმა შენიშვნამ, ალბათ, კასჭრა, რომ შარადა ახლა მართლაც მოკლე დაგიწერიათ, მაგრამ მარტო სიმოკლით რომელიმე საგნის „ჭკუა“, აბა, ვის გაუზომავს?!.

ინდივიდუალურ „დამსახურებისათვის“

კრიტიკა „ქვევიდან“

პოლიგრაფტრესტის მე-5-ე სტამბა, კამოს ქ. № 28